

της δόου Οικονόμου, ταχυτικά κάθε Σαβατόβραδο, δυο φίλοι διαλεχτοί, ο Αποστολόκης κι ο Χαβέλας (καλή τους ώρα!) εσπαγονιαζόντουσαν από το χασμουρητό.

ΕΝΑΣ ΠΑΛΙΟΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΤΑ ΜΠΑΚΑΛΟΠΟΥΛΑ

Φίλε «Νουμά»,

Οί άσπροι δούλοι σηκώσανε προχτές κεφάλι κ' είδαμε όλοι μας τὸ πιό παράξενο καὶ άπίστευτο, μιὰ διαδήλωση από πεντακόσια μπακαλόπουλα νὰ περνάει τούς δρόμους. Καθένας μπορεί νὰ νοιώσει τί σημασία έχει αυτό γιὰ τὸν τόπο μας, πού είσμε προχτές ακούγανε σοσιαλιστὴ καὶ τότε φεύγανε, όπως φεύγει ὁ διάολος τὸ λιβάδι. Μολταῦτα ένας νόμος ἀνθρωπίνος ἐρχεται νὰ μᾶς δώσει τὸ μεγάλο μάθημα καὶ νὰ κάνει τούς λίγους άπιστους νὰ πιστεύουνε, πῶς ὁ σοσιαλισμός γεννιέται ἀπομοναχός του μέσα στὴν ἀνθρώπινη ψυχὴ, πῶς δὲν εἶναι καμιά αἵρεση, όπως θέλουνε νὰ τὴνε πῶνε μερικοί, μὰ τὸ ἴδιο πράμα μὲ τὴ λευτερίά, καὶ τί, πού χωρὶς αὐτό, δὲ θάτανε σωστό νὰ δεχόμεστε πῶς ὁ ἄνθρωπος εἶναι σὰ βασιλέας μέσα στους κόσμους. Κι ὁ ἴδιος νόμος ἐρχεται ἀκόμα νὰ ποστομώσει καθένα πού μᾶς ξορκίζει νὰ μὴ φωνάζουμε, νὰ μὴ κηρύττουμε τὸ σοσιαλισμὸ στὴν Ἑλλάδα, γιατί λέει ὁ τόπος μας δὲν τὰ σηκώνει τέτοια πράματα καὶ γιατί θαρροῦνε πῶς δὲν εἶναι κί ἀνάγκη νὰ γίνεται τέτοιο κήρυγμα, γιατί κατὰ τὴ γνώμη τους ζήτημα στὴν Ἑλλάδα δὲν ὑπάρχει. Σὰ νᾶναι, κατὰλαδες, ὁ σοσιαλισμός Κινέζικη κολοκυθιά, πού δὲ φυτρώνει κάτου άπ' τὸν Ἑλληνικὸ οὐρανὸ καὶ σὰ νὰ μὴν ἔχουμε δῶ πέρα κεφάλαιο τὴ μιὰ μεριά κ' ἐργάτη τὴν ἄλλη. Τί νὰ λένε τώρα πού βλέπουνε πῶς φανᾶν πῶς πέσαν' ὅξω; Μόλις ψηφίστηκε ἡ Κυριακὴ ἀργία κι ὁ νόμος ἔδωκε τὸ δικαίωμα στὰ μπακαλόπουλα νὰ βγαίνουν τρεῖς ὥρες τὴ βδομάδα νὰ πάρουν ἀγέρα, οἱ μπακαλῆδες σηκωθήκανε στὸ ποδάρκι κι ἄν εἴτανε τοῦ χεριοῦ τους θὰν τὸν χαλούσανε τὸ νόμο. Τούς πείραξε, βλέπετε, στὰ νεῦρα, τούς πείραξε στὴν κοιλιά, πῶναι θωρακισμένη μὲ τέσσερα δάχτυλα ξίγκι, νὰ βλέπουνε τούς δούλους τους, πού τούς εἶχανε σκλάβους ὡς τὰ τώρα, νὰ βγαίνουνε κάθε Κυριακὴ, σὰν κι αὐτούς, λιγάκι πε

ρίπατο. Ὡς τὰ τώρα τούς εἶχανε 365 μέρες κι ἄλλες τόσες νύχτες νὰ δουλεύουνε σὰ σκυλιὰ γιὰ ἓνα κομμάτι ψωμί, νὰ δουλεύουνε γιὰ νὰ φτιάχνουνε τᾶφεντικά τους σπιτικά καὶ λεφτὰ καὶ πιάνν γιὰ τίς θυγατέρες τους καὶ πούφις γιὰ τίς γυναῖκες τους. Μολταῦτα δὲν μπορούνε νὰ βρυστᾶζουνε πῶς τὰ παιδιὰ αὐτὰ θὰ παίρνουνε λίγες ὥρες τὴ βδομάδα ἀγέρα, καὶ στενοχωριοῦνται χωρὶς νὰ ζημιωνονται καὶ θὰ σκάσινε. Μπακάρι. Γιατί στενοχωριοῦνται σὰ δὲ ζημιωνονται; Γιατί τὸ κεφάλαιο τὸ ἄτιμο, καθὼς στέκει καὶ πολιτεύεται σήμερα, θαρρεῖ πῶς κρατᾶει τὸν πάπα πὸ τὰ γένεια καὶ θέλει πάντα τὸν ἐργάτη νὰ τοῦ κάνει τεμενάδες. Καὶ ξέρετε τί κάνουνε οἱ μπακαλῆδες; Φροντίζουνε νὰ χαλκίσουνε τὸ νόμο καὶ κλειδύνε τὰ μισὰ παιδιὰ μέσα στὰ μπαζιὰ τὴν Κυριακὴ, γιὰ νὰ μὴ διαφταροῦνε, λέει! Πάρτε το σεις τώρα καὶ κοπανίστε μας πῶς φροντίζουνε γιὰ τὴν ἡθικὴ τους. Ὡκαὶ θάτανε μὰ τὴν ἀλήθεια νὰ πιστεύουμε πῶς ἀπὸ τὴ μιὰ μεριά τούς θέλουνε σκλάβους; κι άπ' τὴν ἄλλη τούς δίνουνε μαθήματα ἡθικά. Λίγο ἀκόμα θὰ γράψουνε καὶ χρηστομάθειες: «Ἡ ἀργία μὴτηρ πάσης κακί»...καὶ τὴν κακὴ τους μέρα.

Ἄς λένε λοιπὸν καμπόσοι πῶς δὲν εἶναι ζήτημα στὴν Ἑλλάδα εἶναι καὶ πράσινα. Καὶ μάλιστα τὰ μπακαλόπουλα τούς μαθίνουμε καὶ τὸ ἄλλο. Πῶς δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κάνης στὸν ἄλλονε μαθήματα σοσιαλισμοῦ. Ἀπὸ ἑπτὰ χρονῶνε πουλούσανε σαρδέλλες καὶ ρέγκες, κλεισμένοι στὰ ὑπόγεια καὶ στὶς σοφίτες καὶ δὲν ἀκούσανε τέτοιες κουβέντες, μὰ οὔτε καὶ φημερίδες διαβάσανε ποτὲς τους. Μὰ τὴν ὥρα πού ἡ πολιτεία ἤρθε καὶ τούς ἔσπασε τίς ἀλυσίδες τῆς σκλαβιάς, εὐτὺς σκηνπίσανε στους δρόμους καὶ φωνάζανε τὸ δικιο τους.

Ὁ σοσιαλισμός δὲν εἶναι αἵρεση. Εἶναι ἡ ἀληθινὴ θρησκεία τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ Εὐρωπαίου καὶ τοῦ Κινέζου, τοῦ Ἀσιανοῦ καὶ τοῦ Ρούτου, τοῦ Ἀμερικάνου καὶ τοῦ Ἰντοῦ, καὶ περισσότερο άπ' ὅλους τοῦ Ἑλληνα.

Ἀθήνα, 11 Γενάρη 1910.

ΓΕΩΡ. ΕΛΕΥΘΕΡΟΓΛΑΚΗΣ

ΤΙ ΘΑ ΠΗ «ΑΓΝΩ»;

Φίλε «Νουμά»,

Παλιὰ δουλιὰ τῆς γλώσσας καὶ οὔτε πού χρειάζονται κουβέντες, μιὰ πού εἶναι βασιλίσα, μ' ὅλο

πού πολλοὶ στενοκέφαλοι κάνουνε πῶς δὲν κατὰλαβαίνουνε τὴ γλώσσα «τοῦ Ψυχάρη καὶ τοῦ Νουμά», καθὼς λένε τὴ γλώσσα μας τὴ ζωντανὴ καὶ τὴν ἀκέρια· ἔτσι ὅμως γιὰ νὰ γελάστε θὰ σᾶ; γράψω μιὰ κουβεντούλα, ἔν, βέβαια, τ' ἀρέσει καὶ τοῦ Νουμά, καὶ τὴ δημοσιέψη σὲ μιὰ γωνίσα του, γιὰ νὰ γελάστε, μὰ καὶ γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ καὶ καμπόσους καὶ πρῶτα τὸν πατέρα μου, πού τὸ πήρανε γιὰ λούσο νὰ μοῦ μπαίνουνε στὴ μύτη γιατί ἀκολουθάω, λέει, ἀποπίσω τούς μαλλιαρούς, χωρὶς νὰ καταλαβαίνουνε πῶς μ' αὐτὸ τ' ὄνομα πού μοῦ δίνουνε, μὲ κάνουνε περὶήρηνη, ἀπὸ μαλλιαροὶ εἶναι ὁ Ψυχάρης, ὁ Πάλλης, ὁ Παλαμάς, ὁ Νουμάς καὶ τόσοι ἄλλοι.

Χτὲς ὁ ἀδερφίς μου πού εἶναι μνηστής τοῦ δημοτικοῦ σχολειοῦ, μποζάτος μποζάτος ἤρθε ἀπὸ τὸ σχολεῖο κ' ἔκατσε χωρὶς νὰ μιλήσῃ.

— «Ε! καὶ σκεφτικός, Γιώργο, τί τρέχει;

Χωρὶς νὰ μοῦ πῇ τίποτε, γύρισε στὸν πατέρα πουγράφει καὶ τὸν ἐρώτησε, μὲ τὴν κατσουλίστικη φωνούλα του:

— Τί θὰ πῇ, μπκμπκ, ἀγνοῶ; Ἐνν παιδί δὲν τὸ ἔξερε κ' ἐκόντεψε νὰ τὸ βρεθῇ ὁ δάσκαλος· ἐγὼ τ' ἄκουσα, ἀλλὰ δὲν τὸ θυμάμαι· πές μου το, νὰν τὸ γράψω, σὰν μ' ἐρωτήσῃ νὰν τοῦ τὸ εἰπῶ.

Δὲ χρειάζόντανε καὶ περτότερα γιὰ νὰ σκασω ἀπὸ τὰ γέλια καὶ γιὰ νὰ ἐκδικηθῶ τὸν πατέρα μου.

— Νᾶ, Γιώργο, τί νὰ πῇ; Ἄν σ' ἐρωτήσῃ κ' ἐσένα ὁ δάσκαλος τί θὰ πῇ ἀγνοῶ, νὰν τοῦ πῇ, θὰ πῇ ὅτι δὲν ξέρει; τί κάνεις καὶ τί δασκαλεύεις; καὶ μᾶς βυζαίνεις μὲ γάλα πού δὲ μᾶς θρέφει, ἀλλὰ μᾶς ἀρμέγει ἄδικα τὸ μυκλὸ καὶ τὸ λιγοστεύει.

Αὐτὸ ἔφτανε γιὰ νὰ πάρῃ φωτὶς ὁ πατέρας μου καὶ νὰ κάνουνε ἓναν ἀπὸ τούς καθημερινούς μας καυγαδάκους κ' ἔχουμε τυχαῖά τέτοιους καυγαδάκους, φτάνει νὰ τούς διαβάσω κανένα τραγουδάκι μου, γιὰ νὰ μοῦ φωνάξῃ πῶς δὲν κατὰλαβαίνει τίποτες ἀπὸ τὴ γλώσσα πού φτιάσανε καὶ μᾶ; μαθαίνουνε κ' ἐμᾶς καὶ πῶς δὲν τὴν καταλαβαίνει. Ἐδῶ εἶναι πού μὲ πιάνουνε τὰ νεῦρα μου κ' ἐμένα· μὰ τί ὀργή, δὲ γεννηθήκανε στὴν Ἑλλάδα καμπόσοι ἄνθρωποι, πού, σὰν τὸν πατέρα μου, δὲν καταλαβαίνουνε τὴ γλώσσα πού φτιάσανε; Ἀλλὰ τώρα βλέπω πῶς δὲ φταῖνε αὐτοί, μὰ τὰ σχολεῖα καὶ οἱ δασκάλοι πού τούς βυζαίνουν μὲ τὸ ρογοθύζι, τὸ δασκαλικὸ τους λεξικό, καὶ τούς κάνουνε μαλλιά κουβάρια τὸ μυκ-

λῶνε φιδισμένα.

Τινάχτηκε ἀπάνω ἡ Χρυσούλα, ἡ μεγάλη της μενεξεδένια νυχτικὴ μὲ τίς φαδιὰς ταντελες ἔπεσε γρήγορα καὶ σκέπασε τὰ πόδια της τ' ἀδυνατισμένα, τὰ χλωμά, τὰ τρεμάμενα.

Γλίστρησε κάτω κ' ἔκκευε ἓνα βῆμα ἀπάνω στὸ πάτημα τοῦ κρεβατιοῦ, τὸ κεφάλι της γύριζε ζαλισμένο, ὅλα γύρω της χορεύανε, ἔκκευε κι ἄλλο βῆμα καὶ σκόνταψε ἀπὸ τὸ χαλὶ καὶ ἀπὸ τριχὰ νὰ πέσει. Στάθηκε. Ἐπειτα πάλι ἄρχισε ἀγκλῖα, ἀγάλια, νὰ σέρνεται πρὸς τὸ μεγάλο καθρέφτη, χωρὶς νὰ ξέρει γιὰτί. Ἐλυσε τὰ μαλλιά της καὶ ἄρχισε νὰ ξεκουμπώνει τὴ ρόμπα της, τὰ χέρια της εἴσανε κουρσμένα, πινούσανε στὸ μέρος τοῦ σφυγμοῦ καὶ στ' ἀκροδάχτυλα. Εἶχεν ἐξαντληθεῖ καὶ σωρεῖστικη ἀπάνω στὴν πολυθρόνα, μπροστὰ στὸν καθρέφτη. Δὲν μπορούσε νὰ κερφεῖ τίποτε, τίποτα. Ἐλεγε μόνο χωρὶς νὰ νοιώθῃ τί λέει:

— Θέ μου! Θέ μου!

Μιὰ στιγμή, σὰ νὰ θυμήθηκε, σηκώθηκε καὶ βιστικὴ σὰ νὰ φοβότανε μὴν τὴν ἀρῇσῃ ἡ δύναμή της, πέταξε κάτω τὴ ρόμπα κ' ὑψώθηκε μπροστὰ στὸν καθρέφτη γυμνὸ τὸ σῶμα της ὅλο. Μαρκμένο, ἀδύναμο, σπασμένο.

Μιὰ δύσπνοια ἐμποδίζει τὴν ἀναπνοὴ της νὰ βγεῖ καὶ πάντα μιὰ σουβλιὰ τρυποῦτε τὸ πλευρό της. Ὀληνύχτα κοντὰ της ὁ Ὁρέστης δὲν κοιμήθηκε. Κι ὅταν τὸ πρωί, ἔφερε τὸ γιαντὸ καὶ τὴνε στηθασκόπησε, τότε κύταξε ἀνήσυχος ὁ Ὁρέστης, μὰ δὲν εἶπε τίποτα—διάταξε μόνο νὰ παίρνει γάλα κ' ἔγραψε μιὰ συνταγή.

Ἡ Χρυσούλα ξαπλωμένη στὸ κρεβάτι μὲ τὸ κεφάλι ἀνσηκωμένο, τινάζονταν ἀπὸ τὸν πυρετό. Τὰ μάτια της γυαλίζανε, τὸ ἀριστερὸ της μάγουλο εἴτανε κατακόκκινο κ' ἔκαιε, κ' ἡ ἀναπνοὴ της δύσκολη, συγνή, διακοφτότανε ἀπὸ καρδιοσπάχη βήχα, στεγνὸ, χωρὶς καθόλου σάλιο. Ὅλο της τὸ σῶμα ἔκκευε κατάξερο καὶ διψασμένο.

— Θέ μου! τί μαρτύριο! τί μαρτύριο!

Τὸ βράδι ἐκείνης τῆς μέρας, κατὰ τίς ἔξη, ἔνοιωσε ἡ Χρυσούλα πῶς μπαίνει στὸ θάνατο. Ἐμπαινε στὸ θάνατο, όπως μπαίνουμε στὰ μεγάλα δάση, τὴ νύχτα, κ' εἵμαστε μόνοι καὶ δὲν ἔχει φεγγάρι. Μαζεύτηκε στὴν ἄκρη τοῦ κρεβατιοῦ, σὰ νὰθελε κκεῖνὸς νὰ τὴν ἀρπάξῃ, κ' ἔτρεμε. Πνιγότανε. Καὶ

ρήχτηκε πάλι μπροστὰ κι ἄνοιξε τίς κουρτίνες καὶ κύταξε ἀπέναντί της τὸ παράθυρο, λές κ' ἤθελε νὰ πηδήσῃ, νὰ τοῦ ξεφύγει, νὰ μὴν τὴν προπτάσει. Τὰ γόνατά της λύσανε, ἀνήμπορα. Καὶ τὰ μάτια της μεγάλωμένα ἀπὸ τὸν τρόμο κυτᾶνε ἀκίνητα.

— Ἀ! στὸ κρεβάτι θὰ μὲ προπτάσει! Στὸ κρεβάτι!

Ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τὸ παράθυρο φαινότανε γαλάζιος κ' ἡσυχος—τὸ δειλὸ ἔστριξε ἀπὸ τίς στέγες τῶν ἀπέναντι σπιτιῶν καὶ χυνότανε σὰ χρυσάφι ἀναλυτὸ κ' ἔγλυφε τούς μεγάλους τοίχους καὶ τὰ πιὸ πρόστυχα τζάμια τῶν σπιτιῶν στραφταλίζανε σὰ μπριλάντια πελώρια.

Ταρχγμένη ἡ Χρυσούλα κρατιούντανε ἀπὸ τὰ σίδερα τοῦ κρεβατιοῦ κι ἄπλωνε τὸ λαιμὸ της καὶ τὸ κορμὶ της καὶ κύταξε.

— Πόσο εἶναι ὁμορφο! Πόσο εἶναι ὁμορφο!

Κ' εὐτὺς θυμήθηκε. Ἐνας σπασμὸς ἔσεισε τὸ κορμὶ της.

— Νὰ πεθάνει! Αὐτὴ νὰ πεθάνει!

Τὰ χέρια της, οἱ ἄρμοί της, τὰ νεῦρα της, ὅλα παρλύσανε καὶ τρέμανε. Ἐτσι θὰ τρέμουνε καὶ τὰ φύλλα τῆς λεύκας σὰ θυμηθοῦνε ξάφνου τὸ ἀστροπελέκι καὶ σιμώνουνε τὸ ἓνα στὸ ἄλλο καὶ μι-

λάκι τους τὸ ἀμεγάλωτο κι ἀφοῦ μεγαλώσουνε τίς πολύτερες φορές δὲν τοὺς τὸ γυρίζουνε ἑκατομμύρια ἀλήθειες, Ψυχάρηδες, Παλαμῆδες, Πάλληδες καὶ τὰ ρέστα. Δὲν τὴν καταλαβαίνουνε, λένε, τὴ γλώσσα τους τὴ φυικὴ, ποὺ τοὺς τὴ φτιασιδώνουνε τὰ σκολεῖα καὶ χάνουνε καιρὸ πολὺτιμο, ποὺ δὲν ξαναγυρίζει, γιὰ νὰ καταλάβουνε τί θὰ πῇ ἀγνοῶ - λέξη ποὺ δὲν εἶναι καὶ τόσο κουρεμένη, φανταστεῖτε γιὰ τίς πὺς κουρεμένες κι ἀμυχλιαρές (γράφει ἀμυαλές) πόσος χρειάζεται.

Ἄλλὰ σάμπως τὴν παρατρένηναι τὴν κουδέντα καὶ θὰ κουραστήκατε.

Ἀθήνα.

ΛΙΑΙΚΑ ΑΘ. ΜΠΕΤΣΙΚΑ

Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Ὁ «Κριτικὸς τοῦ Νουμά» μᾶς ἔγραψε πὺς εἰτοιμάζει μιὰ κριτικὴ μελέτη γιὰ τὰ καινούρια «Ρῶδα καὶ Μῆλα» (τόμος Β', μέρος Β') καὶ θὰ μᾶς τὴ στείλει τὸν ἄλλο μῆνα.

— Στὸ «Λαὸ» τῆς Σμύρνης (ἐκτακτὸν φύλλον τῆς πρώτης τοῦ ἔτους 1910) ὁ συνεργάτης μᾶς κ. Κ. Χατζόπουλος (Πέτρος Βασιλικὸς) δημοσιεύει μὲ τὸν τίτλο «Μιὰ ματιὰ στὸ 1909» σύντομη κριτικὴ ἐπιθεώρηση τῆς φιλολογικῆς παραγωγῆς τῆς περασμένης χρονιάς.

— Μᾶς στάλθηκε ἀπὸ τὸ Βόλο ἓνα βιβλιαράκι μὲ στίχους. Ὁ τίτλος του «Κιστόφυλλο» καὶ ποιητὴς ὁ κ. Ἀγῆς. Ἡλιόπουλος. Τὸ διαβάσαμε τὸ βιβλιαράκι μ' εὐχαρίστηση καὶ τὴν ἐντύπωσή μας θὰ τὴν ποῦμε σὲ κατοπινὸ φύλλον τοῦ «Νουμά».

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κκ. R. Park. στὸ Λίβερπουλ καὶ M. Ζαβ. στὴν Κέρκυρα. Λάβουμε τὴ συντροφὴ τοῦ 310 καὶ σὰς εὐχαριστοῦμε.

Η ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ

ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀνυποποιεῖ ὅτι

κατ' ἀπόφασιν τοῦ Γενικοῦ Συμβουλίου συγκαλεῖται τὴν 3)16 Φεβρουαρίου 1910 ἐν τῷ Καταστήματι τῆς Τραπεζῆς ἡ ἐτησίᾳ τακτικὴ Συνέλευσις τῶν μετόχων εἰς τὴν παρκαλοῦνται νὰ παρευρεθῶσιν οἱ

τὰ λόγια αὐτὰ καὶ τ' ἀργουροῦσε ἡ ψυχὴ τῆς Χρυσούλας, - εἶται κάνει καὶ τὸ χῶμα τὸ διψασμένο τῆς γλάστρας ὅταν πέφτει ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἡ δροσούλα.

(— ὦ! νὰ ζήτω, νὰ μαζευτῶ στὰ γόνατά σου, νὰ γλυστρήσω κάτω στὰ πόδια σου, νὰ μὴν κουνῶ, νὰ μὴ σαλεύω, νὰ σὲ κυτᾶζω μόνο καὶ νὰ φιλῶ τίς χούφτες τῶν χειρῶν σου, Ὁρέττη μου! Ὁρέττη μου! βοήθησέ με καὶ μὴ μ' ἀφήνεις ἀνυπεράσπιστη! Πεθαίνω!)

Ἐπῆνε τὰ χεῖρα του καὶ τᾶβαζε ἀπάνω στὸ μέτωπό της κι ἀποκοιμότανε.

VI

Εἶτανε ἓνα καράβι μεγάλο, τρικάρτο, κ' εἶσανε φουσκωμένα τὰ πανιά του καὶ κατ'ἀλυσκα καὶ στὴν ἀφρογεννήτρα πλώρη μιὰ γοργόνα ξύλινη ἀποκρεμότανε καὶ καμάρωνε τὴν ὁμορφιά της στὸ γιὰλὸ καὶ τὰ βυζὰ της τὰ πλέρια καὶ σφιχτὰ ἀλαφροσκασμένα εἶσαν ἀπὸ τὴν ἀρμύρα τῆς θάλασσας.

Στὴν πλώρη στεκότανε κ' ἡ Χρυσούλα κ' ἡ καρδιά της εἶχε κι αὐτὴ ἀπλωμένα τὰ πανιά της κι ἀρμένιζε. Κάποια θαλασσοπούλια ἀρμυροφτέ-

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΔΡΑΧΜΑΙ 1,000,000 ΚΕΡΑΗ

Καθ' ἐκάστην κλήρωσιν ἐκδίδονται 100,000 γραμμάτια ἑξῆς . . . 400,000 παρέχοντα κέρδη εἰς 2,290 γραμμάτια ἑξῆς δραχ. 200,000. Διὰ τὴν κλήρωσιν τῆς 28 Φεβρουαρίου 1910 ἐξεδόθησαν ὑπ' αὐξῶντα ἀριθμ. 1 25,000 ΑΚΕΡΑΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΑ παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς ἀκέραιον τὸ κέρδος τιμώμενα ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΔΡΑΧΜΗΝ καὶ ὑπ' αὐξῶντα 25,001, 100,000. ΤΕΤΑΡΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΙΟΥ τιμώμενα ΜΙΑΣ ΔΡΑΧΜΗΣ καὶ παρέχοντα συμμετοχὴν εἰς τὸ τέταρτον τοῦ κέρδους.

Κέρδη ἐκάστης κληρώσεως

1	ἔξ	80,000	80,000
1	ἔξ	20,000	20,000
2	ἀπὸ	2,500	5,000
6	ἀπὸ	1,000	6,000
15	ἀπὸ	400	6,000
25	ἀπὸ	200	5,000
1950	ἀπὸ	40	78,000
2000			200,000

Ἡ πρώτη κλήρωσις γενήσεται τῇ 28 Φεβρουαρίου (13 Μαρτίου), 1919, ἡ δευτέρα τῇ 25 Ἀπριλίου (3 Μαΐου) 1910, ἡ τρίτη τῇ 27 Ἰουνίου (10 Ἰουλίου) 1910, ἡ τέταρτη τῇ 31 Ὀκτωβρίου 1910 καὶ ἡ πέμπτη τῇ 31 Δεκεμβρίου 1910 (31 Ἰανουαρίου 1911).

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ, Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν, εἰς Ἀθήνας.

Ὁ Διευθύνων τμημάτων

Γ. ΚΟΦΙΝΑΣ

κατὰ τὸ ἀρθρον 47 τοῦ Καταστατικοῦ δικαιοῦμενοι νὰ μετᾶσχωσιν αὐτῆς κ. κ. μέτοχοι καὶ οἱ εἰδικοί τούτων ἀντιπρόσωποι.

Οἱ κάτοχοι ἀνώνμων μετοχῶν θέλοντες νὰ λάβωσι μέρος εἰς τὴν τακτικὴν ταύτην συνέλευσιν, ὀφείλουσι κατὰ τὸ ἰδίον α' τοῦ ἀρθρου 51 τοῦ Καταστατικοῦ δεκαπέντε ἡμέρας τοῦλάχιστον πρὸ τῆς ἐναρξέως τῶν συνεδριάσεων νὰ καταθέσωσι ἐπὶ ἀποδείξει τοῦ τίτλους αὐτῶν ἐντὸς μὲν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ Κεντρικὸν τῆς Τραπεζῆς Κατάστημα, ἢ τὰ Ὑποκαταστήματα αὐτῆς, ἐκτὸς δὲ τῆς Ἑλλάδος παρὰ τοῖς ἐκτὸς ἀνταποκριταῖς της, ἥτοι:

Ἐν Παρισίοις πρὸς τοὺς κ. κ. de Rothschild freres.

Ἐν Βερολίῳ παρὰ τῇ Nationalbank fur Dentsihland.

Ἐν Βιέννῃ παρὰ τῇ Wiener Bank Verein.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει παρὰ τῇ κ. Α. Ζαρίφη.

Ἐν Θεσσαλονίκῃ, Σμύρνῃ, Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Καίρῳ παρὰ τῇ Τραπεζῇ Ἀνατολῆς.

Ἐν Κρήτῃ παρὰ τοῖς Καταστήμασι τῆς Τραπεζῆς Κρήτης.

Ἀθήναι, 1 Ἰανουαρίου 1910.

Ὁ Διοικητής

Σ. Στρογγίτης

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Συμφώνως τῷ ἀρθρῳ 42 τοῦ Καταστατικοῦ τῆς Λαϊκῆς Τραπεζῆς, καλοῦνται οἱ κ. κ. μέτοχοι εἰς ἐτησίαν τακτικὴν συνέλευσιν τὴν 12 Φεβρουαρίου ε. ε. ἡμερᾶν Περσικῆς καὶ ὥρα 5 μ. μ. ἐν τῷ Καταστήματι αὐτῆς.

Αἱ μετοχαὶ δὲν νὰ κατατεθῶσι δώδεκα ἡμέρας τὸ ἐλάχιστον πρὸ τῆς Συνελεύσεως παρὰ τῇ Λαϊκῇ Τραπεζῇ, εἴτε παρ' ὀποιουδήποτε ἐτέρου ἀνεγνωρισμένη Τραπεζῇ ἐν Ἀθήναις.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Ἰανουαρίου 1910.

Ὁ Ἀντιπρόεδρος τοῦ Διοικ. Συμβουλίου

Κ. Θ. Κυριακὸς

ἀρπάζουν ἀπὸ τὰ μαλλιά τους ὁμορφους ναύτες καὶ τοὺς νιούς τοὺς ψαράδες καὶ τοὺς δύστυχους ἐρωτοδοξεμένους ποὺ γυρνῶν ἀφαιρέμενοι στ' ἀκρογιαλῆα.

Θέ μου! πότε νὰ φτάσω στὴν Πατρίδα! Πότε νὰ φτάσω στὴν Πατρίδα!

Τὸ κορμί της ἀναπτύσσεται ζεστὸ καὶ γλυκὸ καὶ ρουρούτε τὸν ἥλιο. Ἐναν ἥλιο λεβέντη καὶ νέο καὶ δυνατό ποὺ σπρίγγει στὴν ἀγκαλιά του τὴ Γῆ καὶ τὴν κάνει νὰ τρίζει.

— Πότε νὰ φτάσω στὴν Πατρίδα!

Ἐλεγε καὶ ξανάλεγε ἡ Χρυσούλα κ' ἡ καρδιά της πασίχρη κλωτσούσε δυνατὰ, σὰν πουλὶ ποὺ φρενοκοπᾷ καὶ θελεῖ νὰ ξεσκαθῇ καὶ νὰ πετάξει καὶ αὐτὸ μαζὶ μὲ τοὺς γλᾶρους, ποὺ φωνάζουνε μπροστὰ της καὶ τὴν καλοῦνε.

— ὦ! γιατί ἂν ὑπόφερα, ἂν ἐκλῆψα, ἂν ἀρρώτησα, ἂν καταράστηκα τὴ ζωὴ καὶ ἀπλῶσα τὰ χεῖρα στὸ μαῦρο καὶ ἀρχαγιασμένο Χρῶ—εἶτανε γιατί εἶμαι ἀ μακριὰ σου, ὦ Πανάγια Ἑλλάδα!

ὦ! γαλανὰ ἀκρογιαλῆα καὶ νύχτες μενεξεδένιες καὶ φεγγαροστάλχτες ἐλιές καὶ βουνὰ γαλαζοαμάτα.

— ὦ! Πατρίδα μου! Πατρίδα μου!

Ἡ καρδιά της ξεχειλοῦσε κ' ἐπνιγε τὸ λκιμὸ της.

— Νά, οἱ ποδιές τῶν βουνῶν μας ποὺ ἀρχίζουνε καὶ ἀπλώνονται στὸ οὐρανοθάλασσο μὲ τὰ λευκὰ χωριά τὰ κεντημένα ἀπάνω τους, νά, τὰ θαλασσοπούλια μας ποὺ τρέχουνε νὰ μᾶς πρωτοχαιρετίσουνε, νά, τὸ ἀνάσασμα τὸ μεσοκοιμισμένο, ποὺ μᾶς στέλνουνε τὰ καλοήκιστα περιβόλια, μὲ τοὺς χρυσούς μελιζύμωτους καρπούς ποὺ ὠριμάζουνε καὶ κοκκινίζουνε καὶ λιώνουν σὰ φιλὶ ἀπάνω στὸ στόμα! Πῶς ὑψώνει ἡ θάλασσα τὰ στήθια της ὅσο μπορεῖ πρὸ ἀψηλὰ γιὰ νὰ τὰ φιλήσει ὁ ἥλιος!

(Ἀκολουθεῖ)